

מאת: נעמי בן-דום 18 לפברואר 2016

אבא היה בן 89 במותו, אך הוא לכולם אמר שהוא בן 90 הרי את יום הולדתו ה-89 כבר חגג והוא בשנתו ה-90 לכן הוא בן 90.

89 שנים גופו שירת אותו נאמנה ובשנתו ה-90 בגד בו אך הרוח נותרה איתנה. הרוח שכ"כ איפיינה אותו, האיש שהידע להתיידד ולדבר עם כל מי שפגש אם ילד אם זקן. באחת הפעמים שחזרנו מבית החולים הוא אמר לי צריך להתבדח לספר להם סיפור כדי שלא ירגישו רע שהם מכאיבים לי הרי הם רק רוצים את טובתי.

אבא ידע שסופו קרוב כשנודע לו על הלאוקמיה, אך היתה לו תקווה/ בקשה: רק עוד 3 שנים, שאוכל לראות את הנכדה מסיימת לימודים ומתגייסת לצבא. כל כך היה לו חשוב השרות הצבאי בפרט ומדינת ישראל בכלל. המדינה שאליה הגיע לאחר מאורעות השואה ואותה לא עזב אפילו לטיול עד מותו.

מכיוון שאת משפחתו הגרעינית הנאצים השמידו, אבא שמר על המשפחה שהקים בכל דרך אפשרית. כשנולדתי בשנת 63 הוא אירגן בקיבוץ לינה משפחתית. ברוב הקיבוצים הלינה המשותפת בבית הילדים היתה נהוגה עד שנות ה-80. כשבגרנו הוא זה שהיה מחכה בלילות עד חזרתנו מהבילויים.

כשהיינו בצבא ובאוניברסיטה וסגרנו שבתות היה ברור שההורים מגיעים להביא מאכלי בית ולשבור שגרה, אבא אחראי על הנסיעה ואמא אחראית על האוכל. וכך היה גם כשנוספו הנכדים למשפחה, איפה שהיה צריך אותם שם הם היו. אם היה צריך לסוע לבאר-שבע לקחו אוטובוס ונסעו, שום דבר לא היה גדול עליו שכזה היה קשור למשפחה.

כשרציתי לחזור לעבודה וחיפשתי מטפלת אבא ואמא לקחו על עצמם את המלאכה הרי הילדה לא יודעת לדבר וכך לא תוכל לספר אם רע לה. ומרגע זה ואילך הוא נעשה אחראי לקחת ולהחזיר לכל מסגרות החינוך. אין אחד מאנשי הסגל החינוכי שלא הכיר וחיבב את הסבא עם הקלנוע. כשנפגשים ברחוב הם שואלים קודם על רוני ושאלה שניה מה עם הסבא?

ב-28/2 אמורים היינו לחגוג 62 שנות נישואין. תמיד הרגשתי שאמא תאריך חיים אחר כך ולכן לקחת אותי מדי פעם לשיחה בגינה ביקשתה שאבטיח לטפל באמא, ואני הבטחתי. אבא אני מקווה שאעמוד בכל המטלות של תחזוקת הבית והגינה ואמא, יש לי נעליים מאוד גדולות להכנס אליהן.